

Cerul de ieri

Mihail Janto

Prin șoaptele vremii mai trece-un suspin
și-n gânduri te-ntorci, unde n-ai să mai fii,
la margini de suflet ce-ți par azi pustii,
când cerul din tine, părea mai senin.

Timpul te-nchide cu fapte, nu vorbe,
sperând s-ajungi într-o lume mai bună,
raze de soare din tine le-absoarbe
și-n vraja-i descoperi iar o minciună.

Pleci ca izvorul cu-o șoptă plăpândă,
cheia tăcerii prin tine să treacă,
c-alții să credă-ntr-o nouă izbândă,
devii un pârau în marea ce seacă.

Credința-ți rămâne de-a pururi și-n veac,
tu chiar și-n genunchi vei fi mai puternic,
altul nu vede ce-n tine-i temeinic,
lumina din suflet ți-e singurul leac.

Rană deschisă, plecarea din sine,
pe care din ei, să crezi că-i apasă,
cum cerul de ieri, îl iei azi cu tine,
dorul de mamă și dorul de casă...